

Rom i profetian

En viktig sanning som vi alltid måste hålla i minnet.

Clifford Goldstein

Publicerad 22 oktober 2024 i Adventist Review
Översatt av S. Gundler

Jag behöver tro för att anta att Jesus kommer på himlens skyar. Jag behöver tro för att anta att de döda ska uppstå. Jag behöver tro för att anta att "Himlens Gud (ska) upprätta ett rike som aldrig ska förstöras" (Dan 2:44). Men jag behöver inte tro för att anta att Rom, Påve-Rom, spelar rollen som det första vilddjuret i Uppenbarelsebooken 13.

Hur menar du? Samma profetia som förutsäger att Guds "rike som aldrig ska förstöras" ska komma i framtiden, är en av de profetior som redan har visat oss Roms roll den sista tiden.

Daniel 2, 7 och 8

I Daniel 2 uppstår en makt efter det antika Grekland, och fast den ändrar form existerar den tills den förstörs på ett övernaturligt sätt vid tidens slut. I Daniel 7 uppstår en makt efter det antika Grekland,

en makt som förföljer och hädar, en makt som ska "ha för avsikt att förändra tider och lagar (Dan 7:25) – och fast den ändrar form existerar samma makt tills den utplånas vid tidens slut. I Daniel 8 uppstår en makt efter det antika Grekland, en förföljande och hädisk makt som existerar tills den förgörs på ett övernaturligt sätt vid tidens slut (Dan 8:17, 19).

Vilken makt uppstår efter det antika Grekland, en förföljande och hädisk makt som blir kvar till tidens slut? Det är endast, enbart och helt och hållet Rom, en makt som redan hade gjort en storslagen entré i Nya Testamentet. "Och det hände vid den tiden att från kejsar Augustus utgick ett påbud, att hela världen skulle skattskrivas." (Luk 2:1).

Därefter återkommer samma makt – den som Daniel tre gånger visar att den kommer att existera till världens slut – samma makt återkommer, men nu i Uppenbarelseboken 13:1-10, där den beskrivs med ett bildspråk som hämtats direkt från Daniel 2, 7, 8, de kapitel som på ett otvetydigt sätt avslöjar denna makt i historien vid det första tillfället. Och när den dyker upp i Uppenbarelseboken sker det i ett sammanhang med förföljelse när det gäller att tillbe Skaparen eller "vilddjurets bild" (Upp 13:15).

Vad annat skulle detta vilddjur kunna vara, som har ett dödligt sår som läks (Upp 13:3), om inte Rom – nu i den påvliga fasen?

I Kristi ställe

Föreställ dig att Sjundedags Adventistsamfundets Generalkonferens påstod att den, och bara den, äger alla Kristi förtjänster, och att om du ville bli frälst måste du gå genom själva kyrkan som institution. Det vill säga, eftersom endast kyrkan äger dessa förtjänster är det bara den som kan ge dem till dig. Du kan få frälsning, men bara genom den, genom själva kyrkan. Med andra ord, det som vi vet att vi får individuellt genom tro på Jesus, det påstår Rom kommer genom den istället, genom den Romersk Katolska Kyrkan.

Om Sjundedags Adventistsamfundets Generalkonferens gjorde anspråk på detta privilegium för egen del, att vi bara finner frälsning genom den, skulle vi bli bestörta, med all rätt. Ändå är detta exakt var Rom gör, det Rom som vissa apologeter bland oss är så ivriga att

försvara, och att till och med hävda att vi har saker gemensamma med Rom.

Antikrist betyder inte bara ”mot Kristus” utan även ”i Kristi ställe”, och påve-Rom själv sätter sig själv i Kristi ställe genom just de anspråk som hon gör för egen del. Det är inte konstigt att avvisandet av denna hädelse och detta avfall eldade på den protestantiska reformationen i århundraden. Och det är bara på grund av att så stora delar av protestantismen har gått vilse på sin profetiska väg (och fokuserat på krig i Mellanöstern istället) som denna grundläggande sanning, en sanning som har kostat oräkneliga människors liv, har blivit så gott som bortglömd idag.

Även bland somliga av oss. En adventistisk apologet som var för Rom, och som var så långt ifrån att förstå antingen vad vi lär eller vad Rom lär, eller bådadera – talade nyligen om hur adventister och katoliker delar samma uppdrag att ”förkunna evangeliet”. *Förkunna evangeliet?* Det som Antikrist förkunnar är inte evangeliet.

Ellen White

Dessutom påstår kritiker bland oss att vår inställning till Rom grundar sig på Ellen White, speciellt *The Great Controversy (Från mörker till ljus)*. De agerar som om det var hon själv som hade skapat denna position, och att vi håller fast vid den bara på grund av henne.

Kom igen! Nästan alla protestanter har i århundraden haft denna syn på Rom, inklusive tidiga adventister som trodde detta långt innan hon skrev *The Great Controversy (Från mörker till ljus)*. Allt profetiskt ljus som Herren gav henne beträffande kyrkohistorien och Rom, och som hon skrev i boken, förkroppsligade bara det som Adventistsamfundet redan hade trott om Rom och händelserna den sista tiden.

Vårt profetiska budskap om Rom och vilddjurets märke var inte Ellen Whites verk, inte mer än vår teologi om sabbaten eller tillståndet i döden.

Detta är en viktig sanning som vi *alltid* måste hålla i minnet.

Oavsett om vi gillar det eller inte så kan vi inte förkunna de tre änglarnas budskap utan att varna för Rom.

Fientliga mot romerska katoliker

Genom åren, men ännu mer på senare tid, har man påstått att vi adventister är "fientliga" mot romerska katoliker, eller att vi till och med "hatar" dem. Det påminner mig om den provocativa frågan: "Har du slutat slå din fru ännu?"

Det är samma princip här. Under mina 45 år i Sjundedags Adventist-samfundet har jag aldrig stött på ens en antydning till fientlighet mot enskilda romerska katoliker. Även när pastorer predikar (vilket är sällsynt nuförtiden) om Rom, har jag aldrig hört dem uppmuntra någon fientlighet mot dem som är i Romersk Katolska Kyrkan. Jag har varit vän med många romerska katoliker och mina teologiska uppfattningar om deras kyrka har aldrig påverkat mina känslor för dem, inte mer än min uppfattning om andra samfund har påverkat känslorna för människorna i dessa samfund. Profetiorna om Rom har varit, och är fortfarande, irrelevanta när det gäller hur jag förhåller mig på ett personligt plan till romerska katoliker. Och jag misstänker att det är på samma sätt med den stora majoriteten av sjundedagsadventister.

År 1980 lyssnade jag på en serie predikningar av en adventistisk evangelist som hette Jere Webb, de predikningar som ledde till att jag blev medlem i samfundet. När han talade om Rom i profetian sa pastor Webb ungefär: "Jag vill inte förolämpa någon, eller såra någon." Sen minns jag att han sa: "Jag vill speciellt inte *såra* någon". Hans känslighet gjorde stort intryck på mig, och det avspeglar hur våra evangelister så ofta hanterar detta ämne under offentliga möten.

Så påståendet att vi är fientliga mot romerska katoliker är lika falskt som hela den övriga polemiken som kommer från dem i samfundet som vill styra oss bort från de tre änglarnas budskap.

De tre änglarnas budskap

Och här är det som verkligen skaver. Vi har kallats att förkunna de tre änglarnas budskap från Uppenbarelseboken 14:6-12, som varnar för vilddjurets märke. Och eftersom vilddjuret är Rom kan vi inte vara trogna mot det vi har kallats att förkunna utan att varna för vilddjuret, Rom.

Men gå inte efter vad jag säger. Eller Adventist-samfundet. Eller Ellen White. Gå efter vad Bibeln säger. Läs Daniel 2, där en makt uppstår efter det antika Grekland och existerar till världens slut, när den utplånas på ett övernaturligt sätt. Samma sak i Daniel 7. En makt uppstår efter det antika Grekland och existerar tills den förgörs på ett övernaturligt sätt vid världens slut. I Daniel 8, efter att vi till och med har fått namnet på själva Grekland (Dan 8:21), uppstår en makt efter det riket, en makt som förföljer och hädar och som förgörs i slutet på ett övernaturligt sätt. Hur mycket tro måste man ha för att se allt detta? Det mesta tillhör redan historien, det förflutna.

Och samma makt återkommer, nu i Uppenbarelseboken 13, som det första vilddjuret. Oavsett om vi gillar det eller inte, det första vilddjuret är Rom. Och oavsett om vi gillar det eller inte, vi kan inte förkunna de tre änglarnas budskap utan att varna för det.

Clifford Goldstein

är redaktör för det globala Sjundedags Adventist-samfundets Bibelstudium för vuxna.